

KUKA JEESUS ON?

Luuk. 9:18-26 ja Matt. 16:13-27

18. Jeesus oli kerran yksinäisessä paikassa rukoilemassa, ja hänen opetuslapsensa olivat hänen kanssaan. Hän kysyi heiltä: "Kenen ihmiset sanovat minun olevan?"

19. He vastasivat: "Jotkut Johannes Kastajan, toiset Elijan, toiset taas sanovat, että joku vanhoista profeetoista on noussut ylös."

20. Jeesus kysyi: "Kenen te sanotte minun olevan?" Pietari vastasi: "Sinä olet Jumalan Kristus."

21. Vakavasti varoittaen hän kielsi heitä kenellekään puhumasta tästä.

22. Jeesus sanoi: "Ihmisen Pojan on kärsittävä paljon ja jouduttava vanhinten, ylipappien ja kirjanoppineiden hylkäämäksi, tultava surmatuksi ja kolmantena päivänä noustava ylös."

23. Jeesus sanoi kaikille: "Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua."

24. Sillä joka haluaa pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, pelastaa sen.

25. Mitä se näet hyödyttää ihmistä, vaikka hän voitaisi omakseen koko maailman, mutta saattaisi itsensä kadotukseen tai vahinkoon?

26. Joka häpeää minua ja minun sanojani, häntä Ihmisen Poika on häpeävä, kun hän tulee omassa sekä Isänsä ja pyhien enkelien kirkkaudessa. (Luuk. 9:18-26)

13. Tullessaan Filippuksen Kesarean seudulle Jeesus kysyi opetuslapsiltaan: "Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?"

14. He vastasivat: "Jotkut sanovat, että sinä olet Johannes Kastaja, toiset että olet Elija, toiset että olet Jeremia tai joku muu profeetta."

15. Jeesus kysyi heiltä: "Kenen te sanotte minun olevan?"

16. Simon Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika."

17. Jeesus sanoi hänelle: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika. Ihmisviisaus* ei ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa."

18. Minä sanon sinulle: sinä olet Pietari. Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit* eivät sitä voita.

19. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, on oleva päästetty taivaissa*.

20. Jeesus varoitti vakavasti opetuslapsiaan sanomasta kenellekään, että hän oli Kristus.

21. Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen oli mentävä Jerusalemiin ja kärsittävä paljon vanhimmilta, ylipapeilta ja kirjanoppineilta, tultava surmatuksi ja kolmantena päivänä noustava ylös.

22. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi varoittamaan häntä: "Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko."

23. Jeesus kääntyi ja sanoi Pietarille: "Mene pois minun edestäni, Saatana. Sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten."

24. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua."

25. Sillä joka haluaa pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, löytää sen.

26. Mitä se näet hyödyttää ihmistä, vaikka hän voitaisi omakseen koko maailman, mutta saisi sielulle vahingon? Tai mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?

27. Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan. (Matt. 16:13-27)

Mitä usko on?

Mitä siis usko oikein on? Mihin se perustuu? Mikä on uskontunnustuksen merkitys? Mitä on Kristuksen seuraaminen? Entä ristin kantaminen? Mikä on onnellisen kristillisyuden salaisuus?

Etsintäni ja väärä käsitys uskosta

Itse aloin etsiä yhteyttä Jumalaan rippikouluiässä. Halusin uskoa Jeesukseen, kun näin, että uskovilla oli jotain sellaista joka minulta ilmeisellä tavalla puuttui. Heistä loisti iloa ja sisäistä rauhaa, joita kumpaakaan itselläni ei ollut. Mutta vaikka kuinka yritin, en onnistunut synnyttämään sisimpääni sellaista uskoa, joka olisi antanut minulle saman levon ja vapauden kuin muilla näytti olevan. Hetkellisesti saatoin pumpata itseni tunnetilaan, jota pidin jonkinmoisena uskona, mutta se oli viimeistään kahden päivän kuluttua kadonnut taivaan tuuliin ja uusi uskon puristus alkoi. Lopulta jouduin epätoivoon: "Muilta uskominen näyttää sujuvan, mutta minulle se on mahdotonta."

Jos olisin ymmärtänyt oikein uskon luonteen, olisin tajunnut, että johtopäätökseni oli oikea ja raamatullinen. Uskossa ei ole kysymys mistään sellaisesta, jonka voisoin omilla päätelmilläni, omilla ratkaisullani tai tunteillani synnyttää sisimpääni. Usko on luottamussuhdetta toiseen henkilöön, persoonaan. Minun on mahdoton luottaa ja turvautua kehenkään sellaiseen ihmiseen, jota en joko ole koskaan tavannut tai josta en ole saanut mitään tietoa. Usko ei siis eräässä mielessä asu ihmisen sisässä, vaikka vaikuttaakin sisimpään asti, vaan se on "eräänlainen kahden henkilön välillä vallitsevan ja väreilevän vuorovaikutuksen luottamus- ja turvallisuuskenttä".

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua Sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhetavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen pettämillä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopuosinnussa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut Sanassaan luoksesi. Vain Hän voi siis synnyttää uskon.

Itse luodut "kristukset"

Moni kuvittelee, että hän voisi ikään kuin omalla uskollaan luoda itselleen oman Jeesuksensa. Mutta näin menetellen päädytään ajassamme kohtalokkaan yleiseen harhaan, jossa uskon kohteena ei olekaan Jeesus vaan oma usko Jeesukseen. Usko omaan uskoonsa voi joskus saavuttaa järkyttävät hengellisen ylpeyden mittasuhteet. Siinä usein päädytään siihen, että tällaisen harhauskon vallassa oleva katsoo olevansa oikeutettu määräämään Jeesusta tekemään sen, minkä hän haluaa itselleen tapahtuvan. Mitä lujempaan uskot, sen varmemmin saat mitä itse haluat. Tällainen ns. menestysteologian usko näyttää usein salakavalan samankaltaiselta kuin aito usko, koska se saattaa käyttää hyvinkin raamatulliselta kuulostavaa kieltä. Kuitenkin kyseessä on eräs uususkonnollisuuden muoto, jossa ihminen korottaa oman sisimpänsä ja sen uskon omaksi jumalakseen.

Usko alkaa oman avuttomuuden näkemisestä

Olen siksi kiitollinen siitä, että jouduin epätoivoon omissa yrityksissäni uskoa. Vasta omat mahdollisuutensa menettänyt voi löytää yhteyden Jeesukseen. Uskon vastakohta epäusko ei nimittäin ole suinkaan uskon puutetta, niin kuin moni näyttää ajattelevan. Moni puolusteleekin omaa epäuskoaan vetoamalla siihen, ettei ole erityisen uskonnollinen luonne tai että häneltä vain puuttuu uskoa, vaikka ei hänellä olisi periaatteessa mitään uskomista vastaan. Todellisuudessa epäusko on vastauskoa. Se on useimmiten erittäin vahvaa uskoa siihen, että jollain konstilla selviää elämästä ilman muiden tai Jumalan suurempaa apua. Se voi saada myös muodon, jossa ihminen uskoo vakaasti omaan viattomuuteensa ja kykyynsä selvitä jopa Jumalankin edessä, kun se aika tulee.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikkoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin:

"Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi. Jeesus ilmaisi sen näin:

Usko merkitsee siis päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin:

"Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun."

Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle:

"Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot."

Uskon taistelu

Meidän syntisessä luonnossamme asuu aimo annos ylpeyttä ja itseriittoisuutta uskoon tulomme jälkeenkin. Siksi uskomisen ei ole välttämättä helppoa. Uskossa on aina kysymys taistelusta:

"Sinäkö Herra olet oikeassa vai minun piintyneet ajatukseni ja asenteeni? Uskonko minä Sinua vai tämän maailman, sielunvihollisen ja lihani syöttämiä kauniita valheitä? Luotanko omiin aisteihini vai Sinun sanaasi?"

Uskoon kuuluu siis jatkuva nöyrytyminen, jatkuva suostuminen Herran hallintavaltaan ja jatkuva parannuksen teko vääristä asenteista ja teoista. Usko merkitsee toistuvaa sydämensä avaamista Herralle, Hänen armonsa ja totuutensa vastaanottamista.

Usko ei itsessään saa mitään aikaan. Mutta koska se pitää sydämen ovet auki Herralle, Jumalan ihmeellinen voima ja rakkaus kykenee vaikuttamaan uskovassa ja uskovan kautta muissa ihmisissä.

Kuka Jeesus on?

Uskossa on siis viime kädessä kysymys Jeesuksen henkilökohtaisesta tuntemisesta. Mutta niin pian kuin olemme riittävän pitkään saaneet kuulla Jeesuksen puhetta ja nähdä hänen tekojaan sekä Raamatun lehdistä että omassa ja muiden elämässä, Jeesus tekee meille tärkeän kysymyksen: "Mitä Sinä sanot Jeesuksesta? Kuka Hän on Sinulle?"

On huomattavaa, että Jeesus ei tehnyt tätä kysymystä opetuslapsilleen ennen kuin vasta kolmen vuoden yhteisen taipaleen jälkeen ja vasta puoli vuotta ennen Golgatan tapahtumia ja ylösnousemuksen voittoa.

Toisaalta on huomattava, että ei riitä se, että meillä on jonkinmoinen käsitys Jeesuksesta. Jeesus haluaa, että sanomme sen ääneen. Vasta ne ajatuksemme ja katsomuksemme, jotka puemme sanalliseen muotoon, tulevat meille todellisiksi elämäksi ja omaisuudeksemme. Niin kauan kuin uskomme ei pukeudu sanoiksi, jäämme heittelehtimään vaihtuvien ajatustemme ja tunteittemme vietäviksi.

Rakkauskin muuttuu konkreettiseksi vasta kun se on tunnustettu toiselle ja väärin rakkauksien pauloista paras tie on se, että pidetään suu tiukasti kiinni eikä kerrota omista tunteista toisille.

Mitä ihmiset sanovat?

Syy miksi Jeesus kysyi ensin ihmisten yleistä käsitystä itsestään ja vasta sitten opetuslasten käsitystä lienee siinä, että ihmisten on hyvin helppo vetäytyä yleisen mielihiteen tai tiettyjen "asiantuntijoiden" lausuntojen taakse välttääkseen henkilökohtaisen kannanoton.

Varsinkin japanilaisessa kulttuurissa pyritään aina samaistumaan ryhmään ja sen ajatteluun. Aito uskontunnustus edellyttää sitä, että uskallamme tulla Jeesuksen eteen aivan yksin ja aivan oman sydämemme ajatusten kanssa ja puemme sanoiksi sen, mitä näemme Jeesuksessa. Jumalanpalveluksessakin luemme uskontunnustuksen "minä" muodossa. Ei ole oikein ja rehellistä toistaa uskontunnustusta vain siitä syystä, että muutkin sen lausuvat. (Aon seurakunnassa kehotetaankin niitä, jotka eivät vielä voi yhtyä uskontunnustukseen lukemaan uskontunnustuksen hiljaa mielessään eikä ääneen muiden mukana!)

Ihmisten käsitykset Jeesuksesta olivat sellaista tasoa, että jos kristitty kuulevat Japanissa jonkun ei-kristityn antavan Kristuksesta niin myönteisen lausunnon kuin mitä Jeesuksen aikalaiset Jeesuksesta, he iloitsivat suuresti. Totuus on kuitenkin se, että Jeesuksen tunnustaminen yhdeksi Jumalan lähettämistä profeetoista ei vie meitä pitemmälle kuin islamin syliin. Itse asiassa se on kaunis uskonnollinen tapa turhentaa Jeesus. "Jeesus on kyllä ihan OK, mutta meillä on nyt entuudestaanakin noita suuria profeettoja, ei Jeesusta tarvitse ottaa sen vakavammin kuin muitakaan." Tunnettuaahan on, että juutalaiset halki aikojen eivät profeettojensa ääntä kuunnelleet.

"Jeesus on kyllä ihan "Jees", mutta meillähän on oma japanilainen perinteinenkin uskonnollisuutemme. Vain Jeesuksen tunnustaminen Jumalan Pojaksi, Kristukseksi, on riittävää, jotta ihminen todella tekisi johtopäätökset Jeesuksen kuninkuudesta ja lähtee myös seuraamaan Häntä ainoana mahdollisena tienä iankaikkiseen elämään.

Siksi kysymys siitä, kuka Jeesus on, on äärimmäisen tärkeä, jopa kuoleman vakava kysymys. Joka Hänestä tulee sinun elämäsi ainoa Pelastaja ja ainoa Valtias, tai sitten kuljet omia teitäsi omaa ”kristus -mielikuvaasi” hellien ja menetät koko elämäsi ja iankaikkisuutesi.

Uskontunnustus

Kun Jeesus sitten kysyi opetuslastensa käsitystä itsestään, Pietari edusti koko joukkoa tunnustuksellaan: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika”.

Uskontunnustus ei ole pelkästään mielipiteen ilmaus jostakin henkilöstä tai asiasta. Uskon tunnustus on aina asettumista ”Sinä – minä” suhteeseen Jeesuksen kasvojen eteen. Siinä on kysymys ylistyksestä, jonka olemushan on siinä, että kerrotaan asianomaiselle itselleen, millainen hän on. Uskontunnustus ei siis ole vain julkinen tunnustus muiden ihmisten edessä siitä, mitä me uskomme – toki sekin puoli uskontunnustukseen kuuluu – vaan se on ennen kaikkea asettumista kasvokkain itse elävän Herran eteen. Uskontunnustus ei kuitenkaan rajoitu vain vastapuolen ominaisuuksien ja tekojen kuvailemiseen, vaan se vie väistämättä Jeesuksen herruuden tunnustamiseen, siis polvilleen Hänen eteensä ja sitten omaa ristiään kantaen seuraamaan Jeesusta.

Jumalan ilmoitus

Mistä Pietari sitten tiesi antaa oikean vastauksen? Mistä hän oli tullut siihen johtopäätökseen, että Jeesus ei ole vain tavallinen ihminen, eikä edes vain Jumalan valitsema ja valtuuttama profeetta, vaan itse Jumala ihmisenä – sitähan hänen uskontunnustuksensa tarkoitti. Oliko hän tullut tähän sen perusteella, mitä hän oli nähnyt Jeesuksen teoissa ja opetuksissa ja Jeesuksen tavassa kohdella häntä ja toisia ihmisiä. Tietenkin juuri tämä kaikki oli saanut Pietarin vakuuttumaan Jeesuksesta, mutta on muistettava, että Jeesuksen ympärillä liikkui myös paljon niitä, jotka näkivät samat Jumalan teot, mutta eivät silti tunnustaneet Jeesusta Herraksi tai saattoivat jopa vihata ja vainotakin Häntä.

Matteuksen evankeliumissa Jeesus itse selittää syyn:

”Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika. Ihmisviisaus ei ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Minä sanon sinulle: sinä olet Pietari. Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, on oleva päästetty taivaissa.”*

Pietarin oli johtanut tähän uskontunnustukseen Isän Jumalan vaikuttama ilmoitus. Usko ja uskontunnustus on tänäänkin Pyhän Hengen työtä ihmissydämissä. Pyhä Henki käyttää välineenään Raamatun sanaa synnyttäessään uskon ja uskontunnustuksen.

Syy, miksi Jumalan seurakunta on halki vuosisatojen kestänyt uskossa ja jatkanut uskonsa tunnustamista, on siinä, että usko ja uskontunnustus ovat Herran itsensä vaikuttamaa ja Hän kykenee huolehtimaan siitä, että mikään ei voi Hänen työtään estää. Jumalan ilmoituksen varassa vaeltava seurakunta on niin väkevä, että se marssia ei edes tuonelan portit kykene estämään.

Jeesus vertaa siis kuoleman valtakuntaa, tuonelaa, muurilla varustettuun kaupunkiin. Vihollisen hyökätessä linnoitettua kaupunkia vastaan, se hyökkäsi yleensä heikoimmasta kohdasta eli murtamalla muurissa olevat portit. Jumalan seurakunta, joka vaeltaa Ylösnousseen seurassa, kulkee myös läpi kuoleman eikä kuoleman val-

takunta voi sen marssia estää. Kysymys ei ole meidän uskomme ailahteluista vaan siitä, että uskomme kohde ja tunnustuksemme syy synnin, kuoleman ja Saatanan vallan voittanut Herra Jeesus Kristus vie oman voittosaattonsa taivaalliseen kirkkautteen asti.

Jumalan ilmoituksen varassa meillä on myös oikeus ja velvollisuus julistaa toinen toisillemme syntien anteeksiannon sanaa. Käyttäkäämme siksi rohkeasti hyväksymme ja toisten hyväksi ripin valtaisaa valtuutusta: ”Kaikki mikä on maan päällä annettu anteeksi, on myös taivaassa pyyhitty pois.” Uskontunnustus ja syntien anteeksi-antamisen julistus kuuluvat saumattomasti yhteen. Vain päivittäisessä Jeesuksen veren puhdistuksessa vaeltava uskova ja seurakunta kykenee vaikeiden aikojenkin keskellä korottaa äänensä ja tunnustaa Jeesuksen Herraksi.

Ristin ja ylösnousemuksen tie

Miksi opetuslasten tuli vaieta suuresta löydöstään: ”Jeesus on Jumalan Poika, Kristus, vapauttaja Kuningas, Jumalan lähettämä Uhri ja Ylimmäinen Pappi, Jumalan kirkkauden Ilmoitus, Elämä ja Ylösnousemus”. Syy oli toisaalta opetuslapsissa itsessään. Heidänkin käsityksensä Jeesuksesta ennen ristiä ja ylösnousemuksen voittoa oli vielä osittaista, vaikka se mitä he tunnustuvat oli totta eikä heidän tarvinnut uskontunnustustaan koskaan muuttaa. Sen sisältö sai kuitenkin Golgatan tapahtumien ja ylösnousemuksen voiton jälkeen aivan uuden syvyyden.

Toisaalta tavalliselle juutalaiskansalle sana Kristus, Messias merkitsi jotain aivan muuta kuin Vanhan Testamentin kärsivää Palvelijaa. Heille Messias oli poliittinen vapauttaja, joka olisi palauttava Israelin kansallisen itsenäisyyden ja tuonut ulkoisen kukoistuksen ja rauhan ajan. Siksi heille olisi hyödytöntä kertoa vielä Jeesuksen olevan luvattu Messias. Vasta kun he näkisivät Jeesuksen kärsivän heidän syntiensä rangaistuksen ja nousevan kuolleista vapauttaakseen heidät ei Rooman tyrannian, vaan synnin, kuoleman ja Saatanan tyrannian alta. Vasta silloin he voisivat tunnustaa Jeesuksen Jumalan Pojaksi. Vasta heidän taipumisensa parannukseen avaisi heidän sydämensä silmät vastaanottamaan Jumalan ilmoituksen Jeesuksesta.

Itsensä kieltämisen tie (Ole Hallesby)

On olemassa kahdenlaisia kristittyjä: onnellisia ja onnettomia. Jälkimmäisiä on varmaankin eniten. He tahtovat olla kristittyjä. He eivät voi elää ilman Jumalaa. He rukoilevat, he lukevat ja kuuntelevat Jumalan sanaa. He etsivät pyhien seuraa. He taistelevat syntejensä vastaan. He harjoittavat hyväntekeväisyyttä, he ottavat osaa kristilliseen työhön ja lahjoittavat melkoisia määriä sellaisiin tarkoituksiin. Heillä ei ole paljon hengellisiä kokemuksia, mutta silloin tällöin heillä on suloisia hetkiä, jolloin he tuntevat jotakin sanoin selittämätöntä, mutta jokapäiväisessä elämässä heidän ei ole hyvä olla. Kristillisuus on heille oikeastaan kuormaa, vaivaa, raatamista, sisäistä huolta ja levottomuutta, paha omaatuntoa, joka usein synkistää heidän muutoin niin valoisaa ja helppoa elämänsä. Mutta he eivät tahdo olla tätä kuormaa vailla, sillä he tahtovat pelastua, ja se voi tapahtua ainoastaan, jos he pysyttävät Kristuksessa.

*Mutta sielussaan heillä ei ole rauhaa, ei iloa Jumalassa, ei mitään tarvetta rukoilla ja viljellä Jumalan sanaa. Kristilliseen työhön he ottavat osaa, mutta ilottomina ja ilman sisäistä alttiutta. Lahjansa he antavat siksi, että he mielestään eivät voi olla antamatta. Kun puhutaan Jumalan lasten onnesta, niin he tuntevat itsensä pettyneiksi tai salaa vähentävät siitä jotakin, jotta se sopii heidän omaan tilaansa. Heidän kristillisyytensä on vain **suuria sanoja**. Nuo onnettomat ovat koettaneet jotakin, joka on mahdotonta: seurata Jeesusta mieli muuttumattomana ja vastahakoisena. He tahto-*

vat **säilyttää** vanhan elämänsä, mutta Jeesus sanoo, että me voimme löytää todellisen elämän ainoastaan **kieltämällä** itsemme.

On myös onnellisia kristittyjä. Useilla heistä ei ole paljonkaan ajallista onnea. Monesti he ovat sekä köyhiä että sairaita; he ovat saaneet kokea paljon vastoinkäymisiä ja hätää. Ihmiset eivät aina ole erikoisen ystävällisiä heitä kohtaan. Siihen saattaa kyllä olla syytäkin. Eiväthän he ole virheettömiä. He saattavat käyttäytyä pahoin sekä kotona että muualla.

Mutta heidän on hyvä olla. Mikä ihmeellinen onni! He eivät ole onnellisia suurina hetkinä, kokouksissa, joissa on soittoa ja juhlatunnelmaa. Heidän on arkielämässään hyvä olla.

Kuta enemmän opimme tuntemaan heitä, sitä selvemmin saamme nähdä, kuinka onnellisia he ovat. Heillä on **elämyksiä**, jotakin, mikä antaa heidän elämälleen sisällystä ja rikastuttaa sitä huolimatta kaikista vastoinkäymisistä, huolimatta kaikista puutteista ja virheistä.

Mitä heillä on? Mitä onnettomilta puuttuu? Onnettomat pitävät Kristuksen vaatimuksia kovina ja kohtuuttomina ja taistelevat alituisesti Jumalan Henkeä vastaan.

Onnellisetkin ovat kokeneet jotakin sellaista, mutta he ovat antautuneet - ehdoitta. He ovat **vapautuneet** vanhasta mielestään ja ovat saaneet uuden mielen, joka on **altis kieltäytymään**, joka tahtoo kieltää itsensä. Kun entinen mieli taas puhkeaa esiin, niin että he eivät tahdo kieltää itseänsä, niin he tunnustavat sen Vapahtajalleen. Siten he uudelleen pelastuvat. **Siksi** he ovat niin iloisia ja rikkaita. He saavat yhä uudelleen kokea Herran ihmeitä tekevää armoa.

Jeesus puhuu meille siitä, että voi menettää sielunsa. Mitä Hän sillä tarkoittaa? Hän ei tarkoita ainoastaan sitä, että sielumme on sairas. Syntiinlankeemuksessa me kaikki saimme synnin myrkyä sieluamme. Siksi kaikkien meidän sieluamme jäytää kuolettava tauti. Mutta Jeesus tarkoittaa vielä jotakin muuta puhuessaan siitä, että voi saada vahingon sielullensa. Tuota kuolettavaa sairautta vastaan hän on hankkinut täysin luotettavan lääkkeen, nimittäin sovintoverensä, joka puhdistaa kaikesta synnistä.

Se sielun vahinko, josta Jeesus tässä puhuu, saadaan ihmisen kieltäytyessä ottamasta vastaan hänen tarjoamaansa lääkettä. Jos tätä kieltäytymistä jatkuu, niin sielu viimein saa sellaisen vahingon, ettei edes Jeesuksen veri voi sitä parantaa.

Ajattelematon ystäväni, älä enää pane kuolemattoman sielusi kohtaloa vaaraan! Tiedän sinun ajattelevan kaikkea, minkä menetät ottaessasi ristisi ja seurataksesi Jeesusta. Ajattelet kaikkia huveja, joista sinun on kieltäydyttävä, niitä monia ystäviä, jotka sinut jättävät. Ajattelet kaikkia niitä etuja, jotka menevät käsistäsi, kun et enää voi turvautua hätävalheeseen. Niin, onhan paikallaan, että arvioit menot. Mutta miksi et ajattele, mitä **voitat** ottaessasi ristisi seurataksesi Jeesusta. Ethän tosin voita mitään maallisia etuja, mutta voitat pelastetun sielun, toivon, joka kestää elämässä ja kuolemassa ja toteutuu iankaikkisuudessa.

Seuraa minua!

Kun nuori mies sanoo rakastamalleen neidolle: ”Tahdotko lähteä minun seuraani”, niin kysymys on toki siitä, että neito joutuu kieltämään oman ja ehkä mielestään ”vapaa” ja ”antoisan” tiensä. Hän joutuu joka aamu herätessään kodissaan huomaa-

maan, että hän on miehensä vaimo. Mutta miksi hän sitten suostuu kaikkeen tähän? Siksi, että hän löysi rakkauden.

Ristin kantaminen merkitsi kulkemista sellaista tietä, jolta ei ole paluuta ja jolla ei voi itse päättää asioistaan. Jeesuksen seuraaminen on ristin tielle suostumista, mutta juuri sillä löytyy Jeesuksen rakkaus, jota ei voi vaihtaa mihinkään muuhun maan päällä.

Kun olet naimisissa jonkun kanssa, suurin rikos puolisoa kohtaan on se, jos ei tunnusta häntä omaksi puolisoikseen. Jos ja kun olet löytänyt Jeesuksen rakkauden, pahinta mitä voit tehdä, on hävetä Häntä ihmisten edessä. ”Miten minä voisin kieltää Jeesuksen, joka vuodatti verensä minun tähteni” lausui eräs tunnettu marttyyri, kun häntä kuljetettiin teloituspaikalle.

Jeesus tulee takaisin ja koko kristillinen vaellus suuntautuu Hänen kirkkautensa ilmestymiseen. Jumalan lapsella on ihmeellinen tulevaisuus edessään. Seuraa siis Herraa ristin tiellä!

Miten on Sinun laitasi?

Jos tänään kuitenkin tiedät, että et vielä tunne Jeesusta niin paljon, että voisit vastata Hänen kysymykseensä: ”Sinä olet Kristus, minunkin Vapahtajani”, niin älä jätä Jeesuksen seuraa. Kuuntele Hänen puhettaan Raamatun Sanassa. Etsi niiden seuraajia, jotka jo tuntevat Herran. Herra on valmis ilmoittamaan Sinullekin olemuksensa salaisuuden. Sen jälkeen Hän kutsuu Sinut seuraansa ristin tielle, joka vie elämään. Ilman Häntä paraskin tässä ajassa jää tyhjäksi ja menetät iankaikkisuuden Hänen kanssaan.